

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Nucleus Casuum Conscientiæ Sive Brevis Notitia Eorum
quæ scitu vel necessaria, vel valde vtilia sunt
Confessarijs in primo ingressu ad audiendas Confessiones**

Agostini, Giuseppe

Coloniae Agripp., 1644

De Absolutio[n]e.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41767

De Absolutione.

46 **F**orma absolutionis necessaria, ad minimum continetur illis verbis, Absoluo te: illa vero verba, à peccatis tuis In nomine Patris, &c. non sunt omittenda absque maxima necessitate: neque extra casum necessitatis omitti possunt, absque peccato: quod puto esse mortale, saltem si omittantur illa verba; à peccatis tuis, propter communem usum Ecclesiæ, & ad vitandum aliquale periculum inualiditatis. Reliqua verò verba, quæ ante absolutionem præmitti possunt, vt, Misereatur tui, &c. vel subdi, vt, Passio Domini nostri; &c. non sunt de necessitate præcepti, sed relinquuntur arbitrio Confessarij: semper etiam debet præcedere forma absolutionis à censuris, si forte pœnitens indigeat.

47. Si Confessarius obliuisceretur præmittere absolutionē à Censuris, qua reuera pœnitens indiget; si censuræ non sunt reseruatae, sed quomodolibet non excedunt potestatem absoluentis, &

D s confes-

confessarius absoluat à peccatis; eo ipso absoluit etiam à censuris: quarum absolutio implicitè continetur in absolutione à peccatis, & in voluntate absoluentis: vndè si in articulo mortis, quis absolueret à peccatis, nulla facta mentione censurarum; erit pœnitens, alioqui rectè dispositus, absolutus à censuris: nam peccata possunt absolui, tum quoad culpam, tum quoad pœnas has Ecclesiasticas, ab habente auctoritatem. Atque adeo cum Sacerdos dicit, Absoluo te à peccatis tuis, si non præmittat explicitè absolutionem à censuris, necessariò implicitè intelligit quoad vtraque, alioqui non rectè fungeretur suo munere.

48. Si verò censuræ excedunt potestatem absoluentis: si pœnitens bona fide tacuit censuram, quia putabat illam non habere; erit absolutus à peccatis, modo quo infra, non autem à censura: potest enim esse per accidens absolutio à peccatis, remanente censura: nam gratia sanctificans, per quam remittuntur peccata, non est impossibilis cum censuris: ordinariè tamen, & perse
 non

non potest fieri absolutio Sacramentalis à peccatis, nisi præcedat absolutio à censuris: loquendo de illis censuris, quæ priuant hominem passiva receptione Sacramentorum. Vnde si Sacerdos scienter absolueret à peccatis excommunicatum, quem non potest absolueri à censura; peccaret mortaliter, regulariter loquendo. Absolutio vero à censuris potest fieri quocunque verbo, aut signo externo, sufficienter significativo talis absolutionis, loquendo in foro conscientie tantum, seu in absolutione secreta: nam in publica absolutione seruari debent quædam peculiaria, quæ refert *Filliuc. tom. 1. tract. 12. cap. 10. numer. 246.*

49. Confessarius in fine confessionis, ante absolutionem non tenetur habere distinctam memoriam omnium peccatorum, quæ audiuit, sed sufficit habere confusam: dummodo distinctè illa audierit, dum pœnitens confitebatur, & iudicium sufficiens fecerit de illis: nec tenetur, audito quolibet peccato, distinctè iudicare, an fuerit mortale, an veniale, nisi in communioribus, & ordinarijs:

D 6

& ad

& ad id poterit iuuari scientia pœnitentis: nec si postea constiterit aliquod peccatum fuisse mortale; si distinctè fuit explicatum, est reiteranda eius confessio. Ita Bonacina, & Vasquez, & alij supra cit. cum ageretur de scientia Cōfessarij,

50. Non potest dari absolutio à peccatis sub conditione de futuro: quia non potest suspendi effectus gratiæ, si pœnitens sit dispositus; neque potest dari talis absolutio ad reincidentiam: quia peccata, quæ sunt mala culpæ, non redeunt, si semel sint remissa.

51. Si Confessarius aliquem errorem casu in confessione commiserit, v. g. quia absoluit à peccatis reseruatim, cum non possit, aut quid simile; tenetur, cū potest commodè, petere licentiam à pœnitente loquendi cum illo de aliqua re, quam audiuit in eius confessione, & pœnitens tenetur dare licentiam, vt dicitur infra num. 55.

52. Si Confessarius ante absolutio-
nem dubitet de sufficientia, & disposi-
tione pœnitentis; admoneat ipsam, vt e-
liciat actum doloris de peccatis, etiã o-
missis per obliuionem, & habeat pro-
positum

positum non peccandi : & doceat quo modo talis dolor sit eliciendus : item præcipua Fidei mysteria , si pœnitens sit rudis , & fortè illa ignoret : & breuiter hortetur ad vitæ emendationem , & neque ob multitudinem pœnitentium hæc relinquat , si videantur necessaria.

53. Potest , & debet interdum Confessarius denegare absolutionem ad tēpus , si id iudicauerit necessarium ad salutem pœnitentis : vt scilicet ille relinquat proximas occasiones , vel restituat , vel quid simile faciat iudicio Confessarij necessarium.

De Sigillo Confessionis.

54 **F**X confessione Sacramentali oritur sigillum , quod est obligatio Confessarij ad nō reuelanda peccata audita in tali confessione , etiam post mortem pœnitentis. Primo autem , & principaliter cadunt sub sigillum peccata : secundò omnia , ex quibus peccati alicuius possint auditores venire in cognitionem : tertio defectus naturales,

D 7 qui